

Дванадесета глава ВОЛЯ

Искра отново се долепи до Емо. Тя беше решила на всяка цена да спи, да спи с него! Притискаше се о рамото му и забавяше хода му. Сякаш искаше да се слее с него.

Емо не знаеше какво да прави. Беше я прегърнал през рамо и чувстваше как тя тръпне, как цялото ѝ същество се стреми към него.

Изведнъж тя се свлече на една пейка, край която минаваха, и обви ръце около шията му.

- Ще полудея! – изсъска тя и залепи устните си о неговите.

Искра го прегръщаше страстно, само с едно желание, Емо да се съгласи да легне с нея.

Емо мълчеше и стискаше зъби. Мислеше, че няма да издържи. И пак стискаше зъби.

Пак тръгнаха и Искра, отпуснала глава на рамото му, каза:

- Емо, да знаеш как горя от страст!

- Изгори! – отвърна ѝ той и със злоба си каза на ум: “Усойница!”

- Ако изгоря, ще изгориш и ти!

- Не искам.

- А аз искам и двамата да горим.О! И ти гориш!

- Глупости.

- Ти вече не можеш да се владееш!

- Какво искаш?!

- Нищо друго, освен да спиш с мен!

- Няма!

- Няма, но вървиш до мен, тръпнеш целия! Ще се съгласиш, аз знам! Няма човек на нашата възраст, който да удържи на инстинкта. О! Няма любов! Има инстинкт и той ще ни слее телата!

- Глупости!

- Това е истина, но ти не искаш да е така! Ти искаш да има любов! О! Ти си страшно заблуден.

- Любов има, но не у мен към теб.

- А къде?

- Всеки честен човек обича истински.

- О, аз забравих, че ти си честен човек. А коя обичаш? Марина? Аз забравих, че нея.

- То си е моя работа.

- Да, вярно. Тъкмо това не взех под внимание. Наистина, не е моя работа, а моя работа е да те накарам да спиш тази нощ с мене. И знаеш ли защо?

- Не.

- Ти пък какво ли знаеш! Защото съм се хванала на бас...

- Охо! Виж ти! Този път си проигра картите!

- Защо?

- Защото ми стана ясен подбудителя ти.

- Нищо не ти е станало ясно. Тази нощ ще спиш с мен, защото ако откажеш, ще се разкрещя, че искаш да ме изнасилиш.

- Ти си отвратителна гадина.

- Такава съм си. Дори и Мерито не е по-гадна от мен. А ако не успея по този начин, още утре в училището ще научат какви ли не глупости за тебе.

- Започваш да заплашваш?

- Да.

- Мене не ме е страх от злите езици.
- Ще те дострашее, когато ти намалят поведението или те изключат от гимназията.
- А как, да видим как!
- Когато останеш като риба на сухо, ще видиш. Много добре ще видиш!
- Не ме е страх.
- Охо! Не те е страх!
- Не.
- Страх те е и още как! Ще стигнем ли скоро?
- Къде?
- О! И питаш къде! У вас! Къде!
- Далечно е, защото вървим в друга посока.
- Мошеник!
- Ама ти какво си мислиш. Каквото почукало, толкова се обадило!
- Тогава ще отидем у нас. Нашите са си легнали отдавна.
- Няма смисъл. Аз ще си вървя.
- Мислиш, че ще те пусна? О-о, жестоко се лъжеш! Знаеш като се разкрещя, какво става. Ако не се събере цялата милиция тук, да не се казвам Искра.
- Каква Искра може да си ти!
- Именно. Такава, че да се запалиш, ще гориш, и докато съм до теб, няма да изгаснеш.
- Вече започваш да ми действаш зле на нервите!
- Ти си раздвоен като Фауст, затова сега не ти издържат нервите – от вътрешната борба, която душата ти води с тялото. Тялото ти ме иска, а душата ти ме отблъсква. Но тялото е материя, а материята изгражда целия свят. Духът ли ще победи или материята?
- Духът.

- Ти си бил идеалист!
- Не, но знам, че в мен духът ще победи, защото той е воля.
- И волята се сломява.
- Да, сломява се, но моята ще се сломи трудно.
- Ти разсъждаваш като човек от миналия век.
- Защо?
- Защото с тези думи ти искаш да кажеш, че волята ти, която е дух, ще те издигне над плътските увлечения.
- Така да е!
- Значи ти признаваш, че си толкова изостанал!
- Не съм изостанал, а ти си се върнала столетия назад, в първобитно-общинния строй, когато човек се е разхождал из горите на стада и се е размножавал като животните, ръководен най-вече от инстинкт.
- Глупости! Кое съвременно момиче ще те хареса с тези разбирания.
- Никое, ако всичките съвременни момичета са като теб.
- А мислиш, че не са?
- Да!
- Ха-ха-ха! Та ти ще ме умориш! Освен ако ти хареса някоя мамина дъщеричка и зубрачка.
- Ти не познаваш връстничките си, затова приказваш така.
- Откъде си сигурен, че не ги познавам?
- Сигурен съм.
- Ти просто от инат говориш така. О! Аз се сетих! Ти нямаш никаква воля, а само инат. Магарешки инат. Ти си едно магаре на мост.
- Радвам се, че мислиш така.
- Защо?

- Защото искам да си винаги заблудена и никога да не ти се отворят очите. А ако искаш да спиш с мене само заради един бас, то кажи какъв е и аз ще ти го платя. Не искам да си имам повече разправии с теб. Все едно, че нищо не е било. Така ще бъде най-добре.

- Значи се уплаши яко, да не би да се раздрънкам?

- Да, уплаших се.

- И си го признаваш.

- Аз ти казах, че искам да живееш само в заблуда.

- Ти ще ме заблуждаваш!

- Не аз, а ти самата.

- Аз ще си отмъстя, и то страшно!

- Отмъсти си.

- Ще си отмъстя!

- Отмъсти си, съвременно момиче!

- Ще те убия!

- Убий ме!

- Отвратителен тип!

- Такъв съм.

- Гад!

- Такъв съм.

- Мръсник! Идиот! Изверг!!!

- Истеричка! Я ми се махай от очите.

- Ще си отмъстя!

- Отмъсти си и върви по дяволите!

И Емо си тръгна бързо към къщи, като остави Искра пред тях озлобена от неуспеха си.

Той подтичваше леко, защото му беше станало доста хладно.

Извади часовника от джоба си и го погледна. Беше дванайсет часа.